

Na otázku, zda určitá osoba jest stížena těžkou vadou tělesnou, nelze odpovědět na základě všeobecné zkušenosti, nýbrž toliko na základě odborných vědomostí lékařských. Jest tedy zapotřebí, aby bylo lékařským nálezem a dobrým zdáním zjištěno netoliko, že osoba, o kterou jde, trpí nějakou tělesnou vadou, nýbrž také že vada tato jest vadou těžkou. Teprve na podkladě takového zjištění náleží úřadům školním, aby dle svých odborných vědomostí a zkušeností uvážily, zda zjištěná těžká vada tělesná činí osobu učitelskou nezpůsobilou k výkonu jejího povolání. V přítomném případě vyjádřil se městský fysik v J. 15. února 1922 k úřednímu vyzvání, že st-lka, jejíž dřívější choroba zánětu rohovky levého oka se bez následku zahojila, stejně jako dřívější zlomenina kosti, jest 60 roků stará, slabá, špatně živená, chudokrevná, trpí kýlou, hrotovým katarem plic, jest k službě nezpůsobilá a že opětné nabytí způsobilosti k službě bude vyžadovati delšího času.

Podle posudku zdravotního oddělení zsp-é z 12. března 1922, podaného patrně toliko na základě spisů, jedná se u st-lky o tuberkulózní onemocnění plic a současnou chudokrevnost, pro kteroužto chorobu jest k vyučování nezpůsobilou a nelze se vzhledem k povaze choroby, špatnému celkovému stavu a pokročilému věku nadíti, že by kdy dosáhla opět schopnosti k službě.

Jest tedy zjevno, že znaleckými posudky bylo sice vysloveno, že st-lka trpí různými chorobami, nebylo však znalecky konstatováno, že choroby ty mají povahu vad těžkých.

Žal. úřad neměl tedy podle toho, co svrchu bylo řečeno, pro svůj úsudek o trvalé nezpůsobilosti st-lky k vykonávání učitelských povinností pro trvalou těžkou tělesnou chorobu onoho podkladu, kterého zákon žádá. Pro tuto neúplnost skutkové podstaty bylo nař. rozhodnutí dle §u 6 zák. o ss zrušiti.

#### Č. 2447.

#### **Státní občanství: O průkazu rakouského státního občanství při opci pro čsl. republiku podle čl. 8 smlouvy brněnské.**

(Nález ze dne 2. června 1923 č. 9721).

Věc: Mořic A. v Bratislavě proti ministerstvu vnitra stran státního občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím ze 14. dubna 1922 odmítl žal. úřad opční prohlášení st-lovo, dne 7. března 1922 u čsl. gen. konsulátu ve Vídni na základě § 8 brněnské smlouvy podané, ježto st-l neprokázal, že je státním občanem rakouským.

Stížnost nepopírá, že k opci vykonané bylo třeba důkazu rakouského státního občanství v čase opce samé. Prohlašuje však důkaz ten za podaný domovským listem obce P., ležící v území Burgenlandu k rep. rakouské mírovou smlouvou přičleněným.

Odvodní spis neodporuje tomu, že zmíněná obec leží v území Rakouska, ale prohlašuje, že domovským listem nelze ještě státní příslušnost prokázati. Ostatně prý st-l onou přílohou jen prokázal, že onu domovskou příslušnost dne 19. ledna 1922 již ztratil.

O stížnosti uvážil nss toto:

Mezi stranami není sporu o výkladu čl. 8 brněnské smlouvy ze 7. června 1920 č. 107 Sb. z roku 1921 uzavřené mezi republikami čsl. a rak. v tom smyslu, že st-l optující pro Československo měl prokázat, že byl v den vykonané opce rakouským státním příslušníkem.

Rovněž není sporu mezi nimi o tom, že obec P. leží na území rep. rakouské.

Otázkou jest jen, prokázal-li st-l svou rakouskou státní příslušnost. To on ni v nejmenším neprokázal.

St-l přiložil k opci pouhé vysvědčení obce P. z 19. ledna 1922, že svou tamní domovskou příslušnost ztratil, ježto se již déle než 10 roků zdržoval mimo obec.

Tím tedy neprokázal st-l ani, že měl v době vykonané opce příslušnost domovskou do některé obce na území republiky rakouské, tím méně se pokusil dokázat svou státní příslušnost rakouskou, která vlastně jest tu jediné rozhodna.

Nelze tedy shledati v nař. rozhodnutí nezákonnost, když nemajíc prvou podmínku přípustné opce za danou opci samu odmítlo.

Následkem toho netřeba obírat se otázkou, čímž měl neb mohl st-l státní příslušnost prokázat.

#### Č. 2448.

**Zajištění bytů pro státní zaměstnance: Podle § 20 č. 3 zákona č. 225/1922 nelze v budovách, sloužících účelům korporací neb ústavů humanitních a pod., zajistiti ani takové byty, kterých ony korporace neb ústavy v době, kdy zákon nabyl účinnosti, samy nepoužívaly.**

(Nález ze dne 2. června 1923 č. 9722).

Věc: Okresní nemocenská pokladna v N. proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadu řízení.

Důvody: Výměrem z 11. listopadu 1922 zajistila osp v N. byt v domě čp. — v N. užívaný dosud četnickým kapitánem Josefem V., dne 1. listopadu 1922 do Prahy přeloženým, pro okresního lékaře Dra Františka P.

Nař. rozhodnutím z 26. ledna 1923 zsp potvrdila výměr ten, ježto dům čp. —, nalézající se v majetku okr. nem. pokladny a dosud nepro-  
najímaný, nelze pokládati za objekt v § 20 č. 3 zákona z 11. července 1922 č. 225 zmíněný, ježto dosud účelům stěžující si pokladny nesloužil a potřeba místností pro účely pokladny není dle hlášení osk-é, jako úřadu dozorčího, nezbytnou.

Žal. úřad ani na zvláštní výzvu nepředložil správních spisů ani jinak nezaujal stanovisko k údajům stížnosti. Nss musí tedy vycházeti z předpokladu, že údaje stížnosti, které žal. úřadem nebyly popřeny, odpovídají obsahu správních spisů.

Stížnost namítá, že nař. rozhodnutím porušeno bylo ustanovení § 20 č. 3 zákona z 11. července 1922 č. 225 Sb., dle kterého se zákon